

nou a že s druhé strany podle § 92 obč. zák. zase manželka má s ním domácnost sdíletí a jej podle svých sil podporovati. Při tomto pravidelném stavu bude manželka dostávatí zákonnou výživu in natura. Ze vzájemného vztahu předpisů § 91 a 92 obč. zák. plyne, že, opustí-li manželka svémocně společnou domácnost anebo lze-li jí přičítati vinu na tom, že spoluzití manželské bylo fakticky přerušeno (§ 93 obč. zák.), nemůže manželka žádati na muži výživu a že v opačném případě, jestliže vinou manželovou nemůže manželka s ním sdíletí společnou domácnost, musí jí manžel po případě v penězích přispívatí na slušnou výživu jeho jmění přiměřenou. Proto správně postupoval soud odvolací, že uvažoval, zda jest tu i spoluvina manželčina na faktickém zrušení manželského spoluzití, správněji řečeno, zda žalobkyně měla důvod k opuštění společné domácnosti. Odvolací soud pak z jednotlivých zjištěných skutečností zcela správně a výstižně dovodil, že jest žalovaná spoluvinna na nemožnosti manželského spoluzití a stačí dovoatelku prostě odkázati na důvody rozsudku napadeného. Ze zjištění těch vychází na jevo, že žalovaný žalobkyni nikdy z domu nevyháněl a ani jí vážně nevyhrožoval, ale že naproti tomu žalobkyně již před sňatkem projevila sklon k rozvodu, se žalovaným zle nakládala a jemu i majetek zlomyslně poškodila. Neměla tedy žalobkyně důvodu, by přerušila společné domácnosti a proto nemohlo býti jejímu dovolání vyhověno.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. prosince 1925 Rv I 1442/25. Dr. Grešl.

K odůvodnění náhradního nároku podle § 394 ex. ř. — který tvoří výjimku ze všeob. zásady § 1295 obč. z. — stačí prostě skutečnost, že povolené prozatímní opatření ukázalo se neoprávněným.

Okresní soud v B. povolil na návrh K. S. usnesením z 30. července 1924 prozatímní opatření správou pachtovních práv, vložených pro F. Z. na usedlosti čp. 10 v P.

Rekursním soudem v T. bylo ono prozatímní opatření zrušeno a nejvyšší soud potvrdil usnesení rekursního soudu.

Jelikož tak prozatímní opatření povoleno bylo bezdůvodně, žádal F. Z., aby mu proti K. S. byla přisouzena podle § 394 ex. ř. náhrada škody penízem 10.000 Kč.

Prvý soud neshledal v daném případě podmínek § 394 ex. ř. a návrh F. Z. usnesením z 3. listopadu 1924 zamítl.

Krajský jako rekursní soud v T. vyhověl stížnosti F. Z.,

zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, aby — až usnesení rekursní nabude moci práva — v jednání pokračoval. V důvodech mimo jiné uvedl:

Podle § 394 ex. ř. má strana, k jejímuž návrhu proz. opatření bylo povoleno, poskytnouti náhradu odpůrci za všechny škody prozatímným opatřením jí způsobené tehdy, když buďto nárok ohroženou stranou tvrzený pravoplatně se odepře, anebo když žádost jinak objeví se jakožto neodůvodněná.

V tom, že proz. opatření bylo povoleno pro nedostatek zák. podmínek neprávem a pravoplatně bylo zrušeno, spatřovati sluší nedůvodnost žádosti K. S. o povolení proz. opatření a bylo, poněvadž dán jest tu předpoklad § 394 ex. ř., věci soudu exekučního, aby o náhradních nárocích jednal a výši jejich vyšetřil.

Toho však prvý soud, maje mylně za to, že není tu vůbec předpokladu k požadování náhrady, neučinil a sluší proto výši náhradních nároků vyšetřiti, z kteréž příčiny usnesení I. soudu bylo zrušeno.

Nejvyšší soud nevyhověl podané stížnosti dovolací z důvodů:

Podle předpisu § 394 ex. ř. jest, jak soud rekursní v napadeném usnesení již vyvodil, povinen ten, na jehož návrh proz. opatření bylo povoleno, nahraditi odpůrci majetkové újmy, když žádost o povolení proz. opatření i jinak ukázala se neoprávněnou.

Z toho plyne, že důvod, pro který proz. opatření ukázalo se neoprávněným, pro nárok odpůrcův na náhradu ve smyslu § 394 ex. ř. jest nerozhodným, že nárok ten nelze posuzovati podle XXX. hlavy ob. zák., nýbrž jediné podle ustanovení § 394 ex. ř., které tvoří výjimku ze všeobecné zásady § 1295 obč. zákona.

V důsledcích toho nelze přisvědčiti mínění stěžovatelovu, že není odpůrci náhradou povinen, ježto nejen nárok, o jehož zajištění žádal, nýbrž i nebezpečí osvědčil, takže jeho návrh na povolení proz. opatření všechny věcné předpoklady zákonné obsahoval a jenom proto byl zamítnut, že nárok ten uznán byl soudy za nárok peněžní, pro který jím volený prostředek (správa pachtovních práv) podle § 379 ex. ř. uznán byl nepřipustným, na čemž jej žádá ani sebe menší vina nestíhá, zvláště když později k zajištění jeho nároku 50.000 Kč na témže skutkovém podkladě proz. opatření správou těchže pacht. práv bylo pravoplatně povoleno.

Poněvadž pro nárok odpůrcův na náhradu podle § 394 ex. ř. je nerozhodno, proč navržené proz. opatření ukázalo se ne-

oprávněným, nýbrž k odůvodnění tohoto nároku odpůrcova stačí prostě skutečnost, že povolené proz. opatření ukázalo se neoprávněným, byla věc rekursním soudem správně posouzena a dovolacímu rekursu úspěch musel býti odepřen.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 4. srpna 1925
čís. j. R. I 589/25-1. Dr. Žemlička.

Předpis § 217 tr. z. nebyl zrušen ani omezen předpisem § 21 č. 2 zákona na ochranu republiky.

Rozdíl mezi skutkovými podstatami zločinů podle § 217 tr. z. a § 21 č. 2 zák. na ochr. rep. spočívá zejména v tom, že pod ustanovení § 21 č. 2 zák. na ochr. rep. možno podřaditi pouze onu činnost, která byla předsevzata sice po spáchání vojenského zločinu, ale dříve než došlo k zatčení a uvěznění jeho pachatele. Pomoc poskytnutá k uprchnutí nebo na útěku osobě, zatčené pro zločin vojenský, zakládá skutkovou podstatu zločinu podle § 217 tr. z.

Podle doznání obžalovaného, zaznamenaného i v rozhodovacích důvodech napadeného rozsudku, jehož obsah tvoří zřejmě také součást skutkových zjištění rozsudkových, přinesl též jednoho dne koncem listopadu (patrně dne 25. listopadu) 1924 svému bratru J. P., o němž podle výslovného zjištění rozsudkového věděl, že byl uvězněn ve věznici divisiního soudu v O. a že z tohoto vězení uprchl do č—ho lesa, civilní šaty, do nichž se J. P. převlékl, načež odevzdal obžalovanému některé součástky svého oděvu vojenského. Podle dalšího zjištění rozsudkového věděl obžalovaný dobře, z jakého důvodu žádá po něm J. P. civilní oblek, a rozsudek dospívá k závěru, že obžalovaný nadržoval jmenovanému ukrýváním a pomáháním k útěku, že totiž, opatřiv mu civilní oblek, jemu umožnil, aby pátrajícími orgány nemohl býti poznán, že mu tudíž nejen pomáhal na útěku, nýbrž ho i ukrýval, při čemž si podle přesvědčení soudu nalézacího byl toho vědom, že napomáhá nejen uprchlému trestanci, nýbrž i zběhovi.

Přes to, že veřejná obžaloba stíhá obžalovaného pro čin, zjištěný rozsudkem, pouze ve směru zločinu nadržování podle § 217 tr. z., řeší rozsudek ve svých rozhodovacích důvodech nejprve otázku, nezakládá-li čin ten skutkovou podstatu zločinu podle § 21 č. 2 zákona na ochranu republiky. Zodpovídá ji kladně, shledává však obžalovaného ve smyslu třetího odstavce právě citovaného paragrafu beztrestným vzhledem k tomu, že nadržo-